

ския затворъ. Тази малка чета уредила въ Стара планина, по-известнитъ тѣмъ хайдушки скривалища, около Кушъ бунаръ, подслонъ, дето складирали дори храни и военни материали за бждещето възстание*). По-късно тамъ избѣгали и други заподозрени съзаклѣтници.

Революционниятъ комитетъ въ града почти не съществувалъ — билъ разнебитенъ и не правилъ събрания. Хората били изплашени отъ турскитъ репресалии следъ Ст.-Загорското възстание. Икономовъ билъ търсенъ въ Ст.-Загора, тукъ въ Сливенъ го познавали и не смѣлъ да излиза изъ града.

Нѣколко дни следъ Икономовъ, пристигналъ отъ Влашко сливненецътъ Андонъ Кутевъ, смѣлъ и преданъ на дѣлото революционеръ. Едва сега, по неговото настояване, сливенци се осмѣлили да се събератъ въ дома на А. Кутова. Въ това събрание, може да се каже, билъ възобновенъ разнебитениятъ и почти несъществуващиятъ рев. комитетъ. За председател на комитета билъ избранъ Нено Господиновъ. Уредена била тайна поща, тайна полиция, направенъ билъ печатъ, съ надписъ „Български революционенъ комитетъ на втори окръгъ, Сливенъ“. Изпратени били агитатори по балканскитъ и др. села да организиратъ населението. Скоро Икономовъ, диренъ отъ турскитъ власти, билъ принуденъ да напусне Сливенъ. Воденъ отъ М. Стоенчовъ, той миналъ Балкана и пристигналъ въ Лѣсковецъ при Маринъ Станчевъ**).

*) „Скритъ възстанически лагеръ“ по Д. Сташимировъ. Кушбунарската долина е срѣдъ най-високитъ върхове на Сливенския балканъ около Българка, Кутелка и др. Тамъ има голѣмъ изворъ — въ турско време хайдушко свѣрталище, до което турчинъ не смѣялъ да приближи. Наоколо има пещери — скривалища.

**) Г. Икономовъ следъ това заминалъ за 4 рев. окръгъ, при Бенковски, участвувалъ въ Апр. възстание и при бѣгството за Ромъния, се удавилъ заедно съ Волова, въ рѣка Янтра.